Nr 11 Szczecin 20 września 1947 r. Rok III

SZCZECIŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

TREŚĆ:

Dział urzędowy

Dział nieurzędowy

Poz. 87

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1948 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku 1).

(Dz. U. R. P. Nr. 36, poz 343 z 1928 r.)

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam, co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Przepisom niniejszego rozporządzenia podlega wyrób, sprzedaż oraz inne wprowadzanie w obieg artykułów żywności, ich surowców i tych przedmiotów użytku, których użycie, zgodne z ich przeznaczeniem, może się okazać szkodliwe dla zdrowia ludzkiego.

Przez przedmioty użytku należy w szczególności rozumieć: naczynia, przyrządy, aparaty i przybory, używane przy wyrobie, przechowaniu, mierzeniu, ważeniu, opakowaniu i spożywaniu artykułów żywności, środki kosmetyczne i ich opakowanie, odzież, przyrządy,

służące do pielęgnowania ciała ludzkiego (aparaty, szczotki, grzebienie), zabawki, tapety, farby, barwniki, nafta, świece.

Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają środki lecznicze.

Art. 2. W myśl niniejszego rozporządzenia artykuł żywności lub przedmiot użytku jest „szkodliwy dla zdrowia", jeżeli posiada własności trujące lub zakaźne, albo też zawiera, składniki, mogące szkodliwie oddziałać na zdrowie ludzkie.

Art. 3. W myśl niniejszego rozporządzenia artykuł żywności lub środek kosmetyczny jest „zepsuty", jeżeli pod wpływem czynników naturalnych, jak: czas, temperatura, wilgoć, światło, drobnoustroje, — albo przez niewłaściwe przechowywanie lub zanieczyszczanie nastąpiła w nich zmiana jego normalnego lub pierwotnego składu, pierwotnej lub normalnej własności albo wartości odżywczej (użytkowej), czyniącą go niezdatnym do spożycia (użycia).

Art. 4. W myśl niniejszego rozporządzenia artykuł żywności lub środek kosmetyczny jest „podrobiony", jeżeli jest sporządzony w ten sposób, aby wydawał się produktem innym, niż jest w rzeczywistości, i przez to posiada tylko pozór, nie zaś istotny skład, istotną własność lub istotną wartość odżywczą (użytkową) właściwego produktu.

Art. 5. W myśl niniejszego rozporządzenia artykuł żywności lub środek kosmetyczny jest „sfałszowany", jeżeli przeprowadzono w nim zmianę, oddziaływującą na jego istotny skład, własność lub istotną wartość odżywczą lub użytkową, albo też zmianę zmierzającą do ukrycia istotnego składu, istotnej własności lub istotnej wartości odżywczej lub użytkowej.

Artykuł żywności lub środek kosmetyczny jest w szczególności sfałszowany:

1) Jeżeli dodano do niego jakiekolwiek ciało, zmieniające jego skład, własność lub wartość, odżywczą (użytkową), lub też oddziaływujące na jego skład, wartość lub własność, chociażby dodatek ten był nieszkodliwy dla zdrowia lub niemniejszej wartości odżywczej lub użytkowej;

2) jeżeli odjęto mu w całości lub w części jakiś składnik, stanowiący o jego składzie, własności lub wartości odżywczej lub użytkowej;

3) jeżeli go zmieszano, zafarbowano lub sproszkowano w ten sposób, że przez to ukryto jego skład, własność lub wartość odżywczą lub użytkową.

Wyjątek pod tym względem stanowi taki zewnętrzny sposób konserwawania artykułu żywności, przy którym środek konserwujący przed użyciem tego artykułu musi być usunięty, bądź to mechanicznie, bądź przez namoczenie w wodzie lub w inny jakikolwiek sposób, przyczym sposób usunięcia środka konserwującego winien być na opakowaniu artykułu żywności drukiem zaznaczony.

Art. 6. W myśl niniejszego rozporządzenia artykuł żywności lub środek kosmetyczny jest „fałszywie znaczony", jeżeli jest wprowadzany w obieg w sposób mogący kupującego lub przyjmującego wprowadzić w błąd co do miejsca, czasu i sposobu produkcji, składu własności, jakości lub wartości odżywczej lub użytkowej, jeżeli jest wprowadzany w obieg pod nazwą, właściwą dla innego produktu, lub jeżeli zawarte na opakowaniach i etykietach określenia albo napisy co do składników, własności, jakości lub wartości w jakimkolwiek kierunku są fałszywe lub wprowadzić mogą w błąd.

Artykuł żywności lub środek kosmetyczny nie podpada pod pojęcie „fałszywie oznaczonego", jeżeli jego fałszywe oznaczenie jest powszechnie używane dla danego przedmiotu i nie nadane mu w celu wprowadzenia w błąd.

Art. 7. Pod artykuły żywności, zabronione w myśl niniejszego rozporządzenia, nie podpadają:

1) złożone artykuły żywności, oznaczone nazwą osobliwą, o ile nie zawierają dodatków trujących lub dla zdrowia ludzkiego szkodliwych, o ile nie przedstawiają się jako podrobienie lub fałszowanie innego produktu, o ile nie są wprowadzone w obieg pod nazwą, właściwą dla pewnego produktu, i o ile na opakowaniu, obok nazwy im nadanej, znajduje się oznaczenie ich jako „produkt złożony", a nadto jest podana nazwa firmy i miejsce produkcji;

2) artykuły zastępcze, surogaty artykułów żywności, o ile są wyrabiane i sprzedawane w myśl obowiązujących przepisów, tudzież na podstawie pozwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych (2).

Art. 8. Minister Spraw Wewnętrznych 2) w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami jest władny wydać w celu ochrony zdrowotności publicznej rozporządzenia: 3).

a) zabraniające lub ograniczające stosowanie pewnych sposobów wyrobu, uzyskiwania, przetwarzania, przechowywania i pakowania artykułów żywności i przedmiotów użytku, przeznaczonych do obiegu;

b) zabraniające lub ograniczające sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg tudzież zabraniające przechowywania w tym celu określonych artykułów i przedmiotów użytku;

c) zakazujące lub określające stosowanie pewnych środków konserwujących i środków barwiących do artykułów żywności i przedmiotów użytku;

d) zawierające przepisy, jakim odpowiadać mają co do składu, własności lub wartości odżywczej sprzedawane lub w inny sposób wprowadzane w obieg artykuły żywności.

e) zawierające przepisy, określające sposób oznaczania artykułów żywności i środków kosmetycznych, przeznaczonych do obiegu (oznaczenie czasu wyprodukowania, miary, wagi, składu i t. d.);

f) zabraniające lub ograniczające wyrób, sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg tudzież przechowywanie w tym celu przedmiotów, przeznaczonych do podrabiania lub fałszowania artykułów żywności;

g) zawierające przepisy, jakim winny odpowiadać miejsca wyrobu i miejsca sprzedaży artykułów żywności;

h) dotyczące artykułów zastępczych (surogatów artykułów żywności), i preparatów odżywczych.

ROZDZIAŁ II.

Organizacja dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

Art. 9. u. m. ob. 4).

Art. 10. Do wykonania dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku są powołane wojewódzkie i powiatowe władze administracji ogólnej oraz organa komunalne, ustanowione w myśl przepisów art. 17.

W zakresie sprawowania dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku organa komunalne,

ustanowione w myśl art. 17, podlegają nadzorowi władz administracji ogólnej, bez ujmy dla ich służbowej zależności od władz komunalnych, które je ustanowiły.

Zwierzchni nadzór i kierownictwo działalnością władz, wymienionych w ustępie poprzednim należy do Ministra Spraw Wewnętrznych. 2)

Szczegółowe postanowienia, określające właściwość i tryb postępowania władz i organów, wymienionych w ustępie pierwszym wyda Minister Spraw Wewnętrznych 2) w drodze rozporządzenia 5).

Art. 11. Dla celów związanych z wykonywaniem przez władze i organa, wymienione w art. 10, dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku, powołane są Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku 6).

Zadaniem tych zakładów jest:

a) przeprowadzanie technicznego badania artykułów żywności i przedmiotów użytku dla władz państwowych i sądów. jako też w miarę możności i dla osób prywatnych;

b) opracowywanie metod badania

c) organizowanie w miarę poleceń *Ministerstwa Spraw Wewnętrznych* 2) kursów wyszkolenia dla organów fachowych władz, wykonywujących dozór nad artykułami żywności i przedmiotami użytku;

d) przeprowadzanie na żądanie władz administracji ogólnej kontroli działalności komunalnych organów fachowych, sprawujących dozór nad artykułami żywności i przedmiotami użytku 7);

e) wykonywanie innych zadań, zleconych przez *Ministra Spraw Wewnętrznych* 2) a związanych ze sprawami dozoru nad żywnością i przedmiotami użytku.

Ust. 3 i 4 uch. 8).

Funkcjonariusze fachowi Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku mogą z upoważnienia i w imieniu właściwych władz dozoru spełniać czynności, określone w art. 18, 19 i 20 ust. 2.

Ust. 6 i 7 uch. 8).

Art. 12. Za czynności, wykonywane na użytek władz i organów dozoru (art. 10), Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku 6) nie pobierają opłat. Natomiast za czynności, wykonywane dla innych władz państwowych, komunalnych oraz osób prywatnych, Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku pobierają opłaty według taryfy ustanowionej przez *Ministra Spraw Wewnętrznych* 2) w porozumieniu z właściwymi ministrami 9).

Opłaty za badania wpływają bezpośrednio do kasy danego Państwowego Zakładu badania żywności i przedmiotów użytku.

Koszty badania technicznego, przypadające Zakładowi od osób żądających badania lub opinii, mogą być ściągnięte drogą egzekucji administracyjnej.

Za badania, przeprowadzone w postępowaniu karno-sądowym należą się Państwowym Zakładom badania żywności i przedmiotów użytku opłaty, ustanowione w taryfie, które wlicza się w koszty postępowania karnego.

W razie nieściągalności kosztów postępowania karnego sąd nie zwraca Państwowym Zakładom badania żywności i przedmiotów użytku ich należności.

Art. 13. W wypadkach, w których Państwowy Zakład badania żywności i przedmiotów użytku 6), wykonywując badanie techniczne przedmiotów, objętych niniejszym rozporządzeniem, stwierdzi istotę czynu karalnego, winien wnieść doniesienie do właściwych władz wymiaru sprawiedliwości.

Art. 14. Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku 6) oraz fachowe organa tychże zakładów (art. 10) mają być uważane co do swych opinij, składanych w związku z postępowaniem karno-sądowym w sprawach o przestępstwa, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, za równe biegłym sądowym 10).

Art. 15. — uchylony. 11).

Art. 16. — uchylony. 11).

Art. 17. Gminy miejskie obowiązane są utrzymywać własny personel fachowy, potrzebny dla wykonywania bezpośredniego dozoru nad artykułami i przedmiotami użytku, znajdującymi się w obrocie miejscowym. Poza obrębem gmin miejskich, w miejscowościach o żywszym obrocie handlowym, władza nadzorcza może nałożyć na gminy wiejske lub na *powiatowe związki komunalne* 12) obowiązek utrzymywania takiego personelu. Poza tym *powiatowe związki komunalne* 12) mogą być zobowiązane przez władze nadzorcze do utrzymywania powiatowych kontrolerów artykułów żywności i przedmiotów użytku.

Uprawnienia, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu dla personelu dozoru nad artykulami żywności i przedmiotami użytku, urzymywanego w wykonywaniu obowiązków, nałożonych przez niniejsze rozporządzenie, odnoszą się również do takiegoż personelu, utrzymywanego dobrowolnie przez gminy i powiatowe związki komunalne, o ile personel ten posiada przepisane kwalifikacje.

Ministre Spraw Wewnętrznych 2) określi w drodze rozporządzenia kwalifikacje fachowych funkcjonariuszy samorządowych, wspomnianych w niniejszym artykule.

Art. 18. Organa władz, powołanych w myśl rozporządzenia niniejszego do sprawowania dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku, mają prawo:

a) dokonywania kontroli i przedwstępnych badań artykułów żywności i przedmiotów użytku, objętych niniejszym rozporządzeniem, w pomieszczeniach, w których są wyrabiane, przetwarzane, przechowywane, sprzedawane lub w inny sposób wprowadzane w obieg, tudzież dokonywania kontroli tychże pomieszczeń; kontrolę należy odbywać podczas godzin, w których pomieszczenia są zwykle otwarte dla czynności przemysłowych lub handlowych.

b) pobieranie prób z artykułów żywności i przedmiotów użytku sprzedawanych lub w inny sposób wprowadzanych w obieg, tudzież z artykułów żywności i przedmiotów użytku, przeznaczonych do tego celu, dla dokonania badadnia.

Art. 19. Przy pobieraniu prób organa dozoru powinny sporządzić protokół i wydać kwit na pobraną próbę z oznaczeniem na nim wagi i ceny sprzedażnej przedmiotu, pobranego tytułem próby.

Na żądanie należy osobie, u kórej pobrano próbę artykułu żywności lub przedmiotu, użytku, pozostawić drugą urzędownie opieczętowaną próbę danego przedmiotu.

Za pobraną próbę właściciel może żądać od państwa odszkodowania według ceny rynkowej, jeśli okaże się, po zbadaniu, iż próba jest bez zarzutu.

Sposób postępowania z próbami, pobranymi do badania, co do ich opakowania, pieczętowania, oznaczania

i przesyłki do zakładu badawczego będzie szczegółowo określnony rozporządzeniem Minisrta *Spraw Wewnętrznych 2).*

Art. 20. Artykuły żywności i przedmioty użytku podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia, które na podstawie badania przeprowadzonego w *Państwowym Zakładzie badania żywności i przedmiotów użytku* 6) okażą się szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, powinny być przez właściwą władzę (art. 10) zajęte. Artykuły żywności i przedmioty użytku podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia, które na podstawie badania, przeprowadzonego w *Państwowym Zakładzie* badania żywności i przedmiotów użytku 6) okażą się zepsute, podrobione lub sfałszowane, powinny być przez właściwą władzę (art. 10) zajęte, o ile zachodzą cechy przestępstwa przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu. 7).

Artykuły żywności i przedmioty użytku, podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia, które już na podstawie badania przedwstępnego, przeprowadzonego przez organ władzy, sprawującej dozór, okażą się zepsute, podrobione lub sfałszowane, mogą być przez ten organ zajęte, o ile zachodzą cechy przestępstwa, przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuły żywności i przedmioty użytku, co do których ze względu na ich szkodliwość dla zdrowia ludzkiego, zachodzi potrzeba natychmiastowego, usunięcia ich z obiegu, powinny ulec zniszczeniu, zarządzonemu przez właściwą władzę dozoru. Zniszczenie powinno być dokonane w obecności dwóch urzędowych świadków.

Przedmioty zajęte powinny być opieczętowane i zebrane celem przechowania urzędowego. Jeżeli przechowanie urzędowe; ze względu na własność przedmiotu, nie jest możliwe, lub wskazane, przedmioty te mają być pozostawione właścicielowi w stanie opieczętowanym, lub też oddane mu do odpowiedniego zyżytkowania, po uprzednim uczynieniu ich przez organa dozoru niezdatnymi do celu, do jakiego były przeznaczone.

Z wszelkich zarządzeń, wydanych przez organa, dozoru, co do zajęcia, zniszczenia lub uczynienia zajętych przedmiotów niezdatnymi do pierwotnego ich celu (ust. 2, 3, 4,), powinny organa dozoru sporządzić protokóły.

Protokół co do zniszczenia przedmiotu podpisują oprócz organu dozoru, także dwaj urzędowi świadkowie.

Art. 21. Zajęcie, dokonane w myśl postanowień ust. 2 art. 20 przez organ dozoru, wymaga zatwierdzenia ze strony właściwej władzy dozoru art. 10), wydanego na zasadzie wyników badania przedmiotu w Państwowym Zakładzie badania żywności i przedmiotów użytku 6).

Przedmiot zostaje zwolniony z pod zajęcia:

a) jeżeli właściwa władza zajęcie to uczyniła,

b) jeżeli zatwierdzenie nie nastąpiło w ciągu miesiąca od dnia zajęcia.

Art. 22. Poza wypadkami, przewidzianymi w art. 21 ust. 2, zajęcie, zarządzone na podstawie art. 20, trwa aż do orzeczenia o konfiskacie przez sąd.

Art. 23. Osoba, u której zajęto przedmiot w myśl art. 20, ma prawo w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wnieść przeciw niemu na ręce władzy zarządzającej zajęcie, odwołanie do władzy bezpośrednio przełożonej. Władza ta może zarządzić powtórne zbadanie danego przedmiotu przez ten sam Zakład (pracownię) badania żywności i przedmiotów użytku 6), który dokonał pierwszego badania, lub przez inny Zakład (pracownię).

Jeżeli prawidłowość zajęcia zostanie przez powtórne badanie potwierdzona, wszelkie związane z nim koszty ponosi odwołujący się.

Art. 24. Wykonywanie dozoru nad sprowadzanemi z zagranicy artykułami żywności i przedmiotami użytku, podlegającymi przepisom niniejszego rozporządzenia, odbywa się na granicach Państwa.

Szczegółowe postanowienia co do dozoru granicznego oraz kontroli tych towarów i poboru prób na granicy określi osobne rozporządzenie *Ministra Spraw Wewnętrznych* 2) w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 25. Osoby, zamierzające trudnić się za opłatą badaniem technicznym artykułów żywności i środków kosmetycznych objętych niniejszym rozporządzeniem, winny uzyskać na ten cel koncesję Ministra *Spraw Wewnętrznych* 2).

Ministrowi *Spraw Wewnętrznych* 2) służy prawo ustalania warunków, pod którymi mogą być udzielane zezwolenia na wykonywanie badania artykułów żywności i środków kosmetycznych, jak również warunków, dotyczących zakresu i sposobu jego wykonania.

Koncesje na wykonywanie badań artykułów żywności i przedmiotów użytku, udzielone przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, winny uzyskać potwierdzenie Ministra *Spraw Wewnętrznych.*

ROZDZIAŁ III.

Postanowienia karne.

Art. 26. Winny umyślnego przeszkodzenia organom dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku w prawnem wykonywaniu jednej z czynności, wymienionych w art. 18, będzie karany pozbawieniem wolności do jednego miesiąca lub grzywną do *stu* złotych. 13).

Art. 27. Winny wyrobu przeznaczonych do obiegu:

a) artykułów żywności, szkodliwych dla zdrowia ludzkiego,

b) przedmiotów użytku z takiego materiału lub w taki sposób, że przy użyciu, zgodnem z ich przeznaczeniem lub przewidzieć się dającem, mogą szkodliwie oddziałać na zdrowie ludzkie, — będzie karany pozbawieniem wolności do trzech lat, z którym może być połączona grzywna do trzech tysięcy złotych. 14).

Art. 28. Tej samej karze ulegnie winny sprzedaży lub innego wprowadzenia w obieg, przechowywania na sprzedaż lub na inne wprowadzenie w obieg, ofiarowywania na sprzedaż, jak i używania w sposób dla zdrowia drugich szkodliwy przedmiotów, wymienionych wart. 27.

Art. 29. Karze, przewidzianej w art. 27, ulegnie również winny:

a) sprzedaży lub innego wprowadzania w obieg, przechowywania na sprzedaż lub na inne wprowadzenie w obieg, tudzież ofiarowywania na sprzedaż jako artykuły żywności przedmiotów innych, których spożycie może szkodliwie oddziałać na zdrowie ludzkie;

b) takiego przechowywania artykułów żywności i przedmiotów użytku przeznaczonych do obiegu, iż może je ono przy użyciu, zgodnym z ich przeznaczeniem lub przewidzieć się dającym uczynić szkodliwymi dla zdrowia ludzkiego;

c) używania w sposób dla zdrowia szkodliwy przedmiotów użytku, wymienionych w art. 27 p. b) do wyrobu, przechowywania lub pakowa-

nia artykułów żywności i środków kosmetycznych, przeznaczonych do obiegu.

Art. 30. Jeżeli jeden z czynów, wymienionych w art. 27, 28, 29, wywołał lub mógł wywołać w większym rozmiarze niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzi albo sprowadzić ciężkie uszkodzenie zdrowia lub śmierć człowieka, a skutki te sprawca przewidywał lub mógł je przewidzieć, wówczas winny będzie karany ciężkim 16) więzieniem od roku do lat dziesięciu, z którym może być połączona grzywna do *dziesięciu tysięcy złotych. 15).*

Art. 31. Jeżeli jeden z czynów, wymienionych w art. 27, 28, 29, spełniono przez nieostrożność lub niedbalstwo, natenczas winny będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu miesięcy i grzywną do tysiąca złotych 17) lub jedną z tych kar.

Jeżeli jeden z tych czynów, spełnionych przez nieostrożność lub niedbalstwo, wywołał lub mógł wywołać niebezpieczeństwo w większym rozmiarze dla życia lub zdrowia ludzi, albo sprowadził ciężkie uszkodzenie zdrowia lub śmierć człowieka, wówczas winny będzie karany pozbawieniem wolności do dwóch lat, z którym może być połączona grzywna do dwóch tysięcy złotych. 18).

Art. 32. Winny:

podrabiania lub fałszowania (art. 4 i 5) artykułów żywności i środków kosmetycznych, w celu wprowadzenia w błąd nabywców;

b) sprzedaży lub innego wprowadzenia w obieg, jak i ofiarowania na sprzedaż, bez należytego oznaczenia, artykułów żywności lub środków kosmetycznych podrobionych, sfałszowanych, zepsutych, niedojrzałych lub wogóle niezdatnych do użytku, chyba, że kupujący lub przyjmujący o tym stanie artykułów żywności lub środków kosmetycznych wiedział;

c) sprzedaży lub innego wprowadzenia w obieg, przechowywania na sprzedaż lub na inne wprowadzenie w obieg, tudzież ofiarowywania na sprzedaż artykułów żywności i środków kosmetycznych pod fałszywym oznaczeniem (art. 6), chyba że to fałszywe oznaczenie jest dla danego przedmiotu powszechnie używane i nienadane mu w celu wprowadzenia w błąd, — będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu miesięcy i grzywną do tysiąca złotych 17) lub jedną z tych kar.

Art. 33. Jeżeli jeden z czynów przestępczych, wymienionych w art. 32 p. b) i c), spełniono przez nieostrożność lub niedbalstwo, wymierzyć należy karę pozbawienia wolności do sześciu tygodni i grzywnę do pięciuset złotych 10) lub jedną z tych kar.

Art. 34. Winny:

a) niezachowania należytej czystości przy wyrobie, sprzedaży, wprowadzaniu w obieg lub przechowywaniu w tym celu artykułów żywnościowych i środków kosmetycznych, przeznaczonych do obiegu;

b) dopuszczenia do czynności, wymienionych w ustępie a), osoby, dotkniętej chorobą zaraźliwą lub wzbudzającą wstręt, — będzie karany pozbawieniem wolności do trzech miesięcy i grzywną do pięciuset złotych 19) lub jedną z tych kar.

Art. 35. Winny naruszenia rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 8 p. a), b), c), będzie karany pozbawieniem wolności do trzech lat i grzywną do trzech tysięcy złotych 14) lub jedną z tych kar.

Jeśli czynu dopuszczono się z niedbalstwa, winny będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu miesięcy i grzywną do tysiąca złotych 17) lub jedną z tych kar.

Jeżeli przestępstwo, określone w ust. 1, wywołało lub mogło wywołać niebezpieczeństwo w większym rozmiarze dla zdrowia lub życia ludzi, albo sprowadziło ciężkie uszkodzenie zdrowia ludzkiego lub śmierć człowieka, a sprawca skutki te przewidywał lub mógł był je przewidzieć, wówczas winny będzie karany ciężkim 16) więzieniem od roku do lat dziesięciu, z którym może być połączona grzywna do dziesięciu tysięcy złotych. 15).

Jeśli przestępstwo, przewidziane w ustępie 2, pociągnęło za sobą skutki, określone w ustępie 3, wówczas winny będzie karany pozbawieniem wolności do dwóch lat, z którym może być połączona grzywna do dwóch tysięcy złotych. 19).

Art. 36. Winny naruszenia rozporządzeń, wydanych na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, niż wymienione w art. 35, oraz winny naruszenia przepisu art. 25 niniejszego rozporządzenia, będzie karany pozbawieniem wolności do sześciu tygodni i grzywną do pięciuset złotych 19) lub jedną z tych kar.

Art. 37. Winny:

a) naruszenia przepisu art. 5 ust. ostatni;

b) sprzedaży lub innego wprowadzenia w obieg produktów złożonych lub artykułów zastępczych wbrew art. 7, o ile dany czyn nie ulegnie według niniejszego rozporządzenia karze surowszej, — będzie karany pozbawieniem wolności do dwóch tygodni i grzywną do trzystu złotych 20) lub jedną z tych kar. 21).

Art. 38. Jeśli jeden z czynów, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, ulega surowszej karze według innych ustaw karnych, natenczas należy według tych ustaw karę wymierzyć.

Art. 39. Usiłowanie czynów przestępnych, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, oraz podżeganie do nich są karalne.

Art. 40. W razie skazania za jeden z czynów przestępnych, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, można orzec konfiskatę towarów, będących przedmiotem czynu przestępnego.

Jeżeli towary te zostały uznane za szkodliwe dla zdrowia ludzkiego, natenczas konfiskatę zawsze orzec należy, choćby ściganie pewnej osoby z jakichkolwiek powodów było niewykonalne, albo też wydano wyrok uniewinniający.

Orzeczenie sądu, dotyczące samoistnej konfiskaty, można zaskarżyć wedle postanowień ustaw postępowania karnego. 22).

Art. 41. W razie skazania za czyn przestępny, przewidziany w art. 27—28, 29, 30, 35 ust. 1 i ust. 3, tudzież w razie powtórnego skazania za czyn przestępny, przewidziany w art. 31, 32, 33, 34, 35 ust. 2 i ust. 4, sąd może orzec pozbawienie prawa prowadzenia danego rodzaju przedsiębiostwa, handlu lub przemysłu na czas oznaczony.

Art. 42. W razie skazania w wypadkach, w art. 41 przewidzianych, sąd może nakazać ogłoszenie wyroku w pismach publicznych, a także w inny sposób.

Koszty ogłoszenia ponosi skazany.

Art. 43. Ze skazaniem za przestępstwa, przewidziane w art. 27, 28, 29, 35 ust. 1, na karę pozbawienia wolności nie niższą, niż 6 miesięcy, łączą się:

1. na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1903 r. skutki, przewidziane w art. 28 i 30 k. k.; 23)
2. na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. skutki następujące w wypadku skazania za zbrodnię. 23).

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. można w razie skazania za przestępstwa wyżej wymienione orzec na zasadach par. 32 k. k. utratę obywatelskich praw honorowych; w wypadku skazania za czyn, przewidziany w art. 30 i 35 ust. 3, na karę ciężkiego więzienia orzeczenie takie winno zawsze nastąpić. 23).

Art. 44. Przez karę pozbawienia wolności należy rozumieć:

1. areszt, jeśli niniejsze rozporządzenie przewiduje karę pozbawienia wolności do sześciu tygodni;
2. więzienie, a na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. areszt ścisły 16), jeśli niniejsze rozporządzenie przewiduje karę pozbawienia wolności powyżej sześciu tygodni.

W razie okoliczności łagodzących można na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. orzec zamiast ciężkiego 16) więzienia, karę więzienia (par. 16 k. k. z 1871 r.) nie poniżej sześciu miesięcy 24).

Art. 45. Przestępstwa, za które niniejsze rozporządzenie przewiduje karę pozbawienia wolności nie powyżej sześciu miesięcy, należą do właściwości sądów powiatowych (grodzkich) 25) inne — do właściwości sądów okręgowych.

Art. 46. U. m. ob. 26).

Art. 47. Grzywny nakładane na zasadzie niniejszego rozporządzenia przypadają *Państwowemu Zakładowi badania żywności i przedmiotów użytku* 6), wskazanemu dla okręgów poszczególnych sądów apelacyjnych przez Ministra *Spraw Wewnętrznych* 2).

ROZDZIAŁ IV.

Przepisy końcowe.

Art. 48. W sprawach, dotyczących zakresu działania Ministra Rolnictwa 27), Minister *Spraw Wewnętrznych* 2) działać będzie w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, 27) zaś w sprawach dotyczących zakresu działania Ministra *Przemysłu i handlu* w porozumieniu z *Ministrem Przemysłu i Handlu.*

Rozporządzenie niniejsze nie narusza:

1. uprawnień Ministra Rolnictwa 27) w zakresie:
   a) badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju;
   b) badania części zwierząt i wyrobów mięsnych, sprowadzanych z zagranicy;
2. postanowień art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468).

Art. 49. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi *Spraw Wewnętrznych* 2) i Sprawiedliwości — w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 50. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem przepisy, a w szczególności:

1. niemiecka ustawa z dnia 14 maja 1879 r. o obiegu artykułów żywności, używek i przedmiotów użytku (Dz. u. Rzeszy z r. 1879 str. 154) oraz par. 367 p. 7 kodeksu karnego z 1871 r.; w ustępie ostatnim par. 367 kodeksu karnego z 1871 r. liczbę 7 zastępuje się liczbą 8 oraz skreśla się słowa:
   „sfałszowanych lub zepsutych napójów albo artykułów spożywczych, podobnież";
2. austriacka ustawa z dnia 16 stycznia 1896 r. o obrocie żywnością i niektórymi przedmiotami użytkowymi (Dz. u. p. Nr 89 z 1897 r.
3. artykuły 659, 660 i 668 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zbiór Praw b. Ces. Ros. t. XII wyd. z r. 1905), artykuły od 209 do 219 kodeksu karnego z 1903 r.

Do czasu wydania na mocy niniejszego rozporządzenia przepisów dotyczących poszczególnych artykułów żywności i przedmiotów użytku oraz ich surogatów, obowiązujące w tej mierze dotychczas przepisy prawne pozostają nadal w mocy, o ile nie są sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

Rozporządzenia, wydane na podstawie niemieckiej ustawy z dnia 14 maja 1879 r. o obiegu artykułów żywności, używek i przedmiotów użytku (Dz. u. Rzeszy z r. 1879 str. 145) i austriackiej ustawy z dnia 16 stycznia 1896 r. o obrocie żywnością i niektórymi przedmiotami użytkowymi (Dz. u. p. Nr 89 z r. 1897) obowiązują, jako wydane na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Objaśnienia:

1. Rozp. niniejsze ogłoszono z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:
   a) Rozp. Prezyd. z dnia 28. 12. 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych władzach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976 z 1934 r.),
   b) art. 14 ust. z dnia 15 czerwca 1939 r. o publicznej służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 342 z 1939 r.) i
   c) dekr. z dnia 8 stycznia 1946 r. o zmianie rozp. Prezydenta z dnia 28 marca 1934 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku — (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 44 z 1946 r.).

2. Obecnie sprawy zdrowia należą do Ministerstwa Zdrowia;

3. p. r. M. S. W. z 20. I. 1930 r. o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku (poz. 45) poz. 490 z 1936 r. poz. 239/38.

— z 21. 7. 1930 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem tłuszczów i olejów jadalnych (poz. 453) i Rozp. z dnia 10. 3. 1937 r. w sprawie zmiany wym. rozp. o dozorze nad wyrobami i obiegiem tłuszczów jadalnych poz. 137/37;

— z 24. 6. 1931 r. o konserwowaniu artykułów żywności (poz. 559);

— z 9. 3. 1932 r. w sprawie środków napędowych, zawierających związki ołowiu (poz. 566);

— z 10. 12. 1936 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (poz. 643) zmienionego Rozp. 19. 6. 1937 r. poz. 378 z 1937 r. oraz r. M. O. S. z 9. 12. 1932 r. o dozorze nad mlekiem i jego przetworami (poz. 128-33);

— z 18. 2. 1937 r. o dozorze nad wyrobem i obie-

giem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 171 z 1937 r.) zmienione Rozp. Min. Zdr. z dnia 4. 11. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 317 z 1945 r), 3. 7. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 255 z 1946 r.);

— z 24. 5. 1934 r. o barwieniu lodu sztucznego (poz. 491)

— z 18 1. 1939 r. o dozorze nad wyrobem i obiegiem środków kosmetycznych (poz. 72);

4. art. 9 uchylony został art. 14 ust. z dnia 15 czerwca 1939 r. o publicznej służbie zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 342 z 1939 r.).

5. P. r. M. S. W. z 1. 6. 1929 r. o organizacji dozoru nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (poz. 495).

6. P. r. Pr. z 28. 12. 1934 r. o złączeniu Państwowych Zakładów badania żywności i przedmiotów użytku z Państwowym Zakładem Higieny (poz. 977).

7. uwzględniono zmianę wprowadzoną dekr. z dnia 8. 1. 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 44 z 1946 r.).

8. Na mocy art. 3 r. powołanego w uw. 6;

9. P. r. M. S. W. z 12. 11. 1929 r. o opłatach za badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku w Państwowych Zakładach badania żywności i przedmiotów użytku (poz. 584).

10. Porównaj art. 138 k. p. k.

11. uchylony art. 1 pkt. 2 dekretu z dnia 8. 1. 1946 r. o zmianie niniejszego rozp. Prezyd. R. P.

12. Na mocy art. 111 u. z 23. 3. 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (poz. 294) powiatowe związki komunalne otrzymały nazwę powiatowych związków samorządowych.

13. obecnie do 1.000 zł.

14. „ do 30.000 zł.

15. „ do 100.000 zł.

p. dekr. z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywień, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312 z 1945 r.).

16. P. art. 10 lit. a przep. wprow. k. k. i pr. o w. (poz. 573/32).

17. obecnie 10.000 zł.

18. „ 20.000 zł.

p. dekr. z dnia 16 lisopada 1945 r. o podwyższeniu grzywień kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312 z 1945 r.).

19. obcenie do 5.000 zł.

20. „ do 3.000 zł.

Ponieważ Państwowe zakłady badania żywności i przedmiotów użytku zostały włączone do Państw. Zakładu Higieny — p. Rozp. Prezydenta Rzeczpospolitej z dnia 10. 6. 1927 r. o Państwowym Zakładzie Higieny (p. j. tekst poz. 336 z 1936 r. i poz. 977 z 1934 r.) przeto omawiane grzywny wymierzane za występki wpływają obecnie na rzecz P. Z. H. względnie na rzecz odpowiedniego działu lub oddziału jego filii.

21. Na mocy § 1 r. M. Spr. z 28. 6. 1929 r. o właściwości organów administracji do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądami grodzkimi (poz. 395) do wnoszenia i popierania oskarżenia przed tymi sądami obok lub zamiast policji państwowej w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 32, 33, 34, 36 i 37 r. nin. właściwe są władze administracji ogólnej.

22. P. k. p. k.

23. Kodeksy karne z 1871 r. 1852 i 1903 r. zostały uch. przez art. 2 przep. wprow. k. k. i pr. o w. (poz. 573/32), jednak postanowienia art. 43 zachowały moc obowiązującą zgodnie z art. 92 i 47 k. k. Karom dodatkowym, wymienionym w pkt. 1 i 2 art. 43 odpowiadają przepisy art. 45 i 46 k. k. z 1932 r.

24. Ponieważ art. 30 i 35 r. nin. przepisują karę ciężkiego więzienia w granicach od 1 do 10 lat, ust. 3 art. 44 stosować należy w przypadkach łagodzenia kary, określonej w rozmiarach od 1 do 10 lat.

25. Na mocy art. 269 u. s. p. sądy powiatowe (pokoju) otrzymały nazwę sądów grodzkich.

26. P. art. 12 k. k. i art. 1 pr. o w. oraz art. 14 przep. wpr. k. k. (poz. 573/32).

27. Obecnie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

— o —

Poz. 88

DEKRET

z dnia 8 stycznia 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku.

(Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 44 z 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1 Zmiany wprowadzone niniejszym artykułem uwzględniono w treści przedrukowanego Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1828 r. o dozorze nad artykułami żywnościowymi i przedmiotami użytku.

Art. 2. Majątek ruchomy komunalnych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, istniejących w dniu wejścia w życie dekretu niniejszego, przechodzi na rzeczPaństwowego Zakładu Higieny za odszkodowaniem, którego wysokość ustala komisja powołana w tym celu, złożona z przedstawiciela właściwego związku samorządowego oraz Ministerstw: Zdrowia i Administracji publicznej.

Art. 3. Fachowi funkcjonariusze komunalnych zakładów badania żywności i przedmiotów użytku, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego dekretu, przechodzą na etat Państwowego Zakładu Higieny.

Minister Zdrowia w zależności od lat służby samorządowej i kwalifikacyj funkcjonariusza przyjętego na etat Państwowego Zakładu Higieny ustali charakter jego stosunku służbowego, zaliczy go do właściwej kategorii i zaszereguje do odpowiedniej grupy uposażenia.

— o —

Poz. 89

Rozporządzenie Ministra Spraw Mewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r.

o konserwowaniu artykułów żywności, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

(Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 559 z 1931 r.)

Na podstawie art. 8 punkty a), c) i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. Konserwowanie artykułów żywności przeznaczonych do obiegu dla spożycia, mające na celu przeciwdziałanie, względnie wstrzymanie fermentacji oraz wszelkich procesów rozkładu psucia, gnicia itp., może odbywać się jedynie z pomocą środków, wyszczególnionych w niniejszym rozporządzeniu:

Nowe środki konserwujące mogą być dopuszczone do użytku tylko w drodze rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych 1) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

§ 2. Środkami dopuszczalnymi do konserwowania artykułów żywności są:

1) środki fizyczne,
2) środki chemiczne.

§ 3. Środkami fizycznymi do konserwowania artykułów żywności mogą być:

a) niska ciepłota, nie przekraczająca — 7° C zamrażanie, przechowywanie w chłodniach itp.);
b) wysoka ciepłota przy jednoczesnym zabezpieczeniu artykułów żywności przed dostępem powietrza przez umieszczenie ich w naczyniach (sterylizacja, pasteryzacja, odwadnianie, zagęszczanie, konserwowanie w puszkach, słojach, itp.) oraz wędzenie i suszenie
c) usuwanie powietrza z naczyń szczelnie zamkniętych.

Używanie środków wyszczególnionych pod a), b) i c) powinno odbywać się przy zastosowaniu odpowiednich urządzeń, aparatów i przyrządów, a sposób ich stosowania powinien być uzależniony od rodzaju artykułu żywności i od jego przeznaczenia.

§ 4. Środkami chemicznymi, służącymi do konserwowania artykułów żywności, mogą być:

1) środki konserwujące, dopuszczalne w ilościach dowolnych lub ograniczonych poszczególnymi przepisami, mianowicie: cukier, sól kuchenna, alkohol, ocet fermentacyjny jadalny lub najwyżej 15% jadalny roztwór kwasu octowego, korzenie:
2) środki konserwujące, dopuszczalne jedynie z ograniczeniami, mianowicie: saletra, kwas benzoesowy i jego sole, kwas mrówkowy, azotyn sodowy. 2).

§ 5. Chemiczne środki konserwujące wyszczególnione w § 4 pkt. 2, mogą być stosowane z następującymi ograniczeniami:

Środek konserwujący	Artykuł żywności	Ilość maksymalna
1. Saletra (azoton potasowy i sodowy) [3]	mięso i przetwory mięsne	0,3 g na 100 g produktu
2. Bezwodnik kwasu siarkowego (SO_2)	wino	0,4 g SO_2 w stanie związanym, z czego 0,06 g SO_2 wolnego na 1 ltr. produktu
„	owoce suszone	0,125 g na 100 g produktu
„	jarzyny suszone	0,125 g na 100 g produktu
3. Kwas benzoesowy lub jego sól sodowa	przetwory owocowe	0,1 g na 100 g produktu
„	konserwy rybne	0,1 g na 100 g produktu
„	margaryna	0,2 g na 100 g produktu
4. Kwas mrówkowy	surowe soki owocowe (półfabrykaty)	0,15 g na 100 g produktu
„	syropy owocowe	0,1 g na 100 g produktu
5. [2]) Azotyn sodowy	mięso i przetwory mięsne	0,02 g na 100 g produktu

Azotyn sodowy jest dopuszczalny do konserwowania mięsa i przetworów mięsnych jedynie pod postacią równomiernej mieszaniny z solą kuchenną, zawierającej nie więcej niż 0,5% azotu sodowego.

Mieszanina ta w sprzedaży lub innym obiegu oraz przy użyciu do konserwowania mięsa i przetworów mięsnych musi mieć na opakowaniu uwidocznione w sposób wyraźny:

a) nazwisko (firma) wytwórcy lub upoważnionego zastępcy,
b) adres wytwórni,
c) napisy: „Sól do konserwowania mięsa" i „chronić przed wilgocią".
d) procentową zawartość azotynu sodowego oraz dwie czerwone wstęgi, całkowicie okalające naczynie, szerokości conajmniej 2 cm na naczyniach do 5 kilogramów wagi, a 5 cm na naczyniach powyżej 5 kilogramów wagi.

§ 6. Środki konserwujące, wyszczególnione w §§ 4 i 5, dodawane do artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu dla spożycia, nie mogą zawierać zanieczyszczeń, ani wywierać wpływu szkodliwego na zapach i naturalne właściwości danego artykułu żywności.

§ 7. Zabrania się:

a) stosowania środków konserwujących do artykułów żywności, o ile to stosowanie miałoby na celu ukrycie stanu, własności (złej) jakości, względnie zepsucia tych artykułów;
b) stosowania, jako środków konserwujących do owoców ze skórkami, i do wszelkich przetworów owocowych związków arsenu, ołowiu lub innych związków trujących.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do artykułów żywności, sprowadzanych z zagranicy oraz z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

§ 9. O ile ze względu na zapotrzebowanie rynku zagranicznego konserwowanie artykułów żywności odbywać się będzie odmiennie od postanowień niniejszego rozporządzenia, wytwórca obowiązany jest donieść o tym bezzwłocznie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

§ 10. Winni naruszania właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III tegoż rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Objaśnienie

1) Obecne sprawy zdrowia należą do Min. Zdrowia.
2) Wg. r. M. O. Sp. z 21 VI. 1934 r. w sprawie zmiany r. nin. (poz. 521).
3) Wg. sprost. — poz. 373/32.

Poz. 90

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 20 stycznia 1930 r.
wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku. 1).

(Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 45 z 1930 r.)

Na podstawie art. 8 punkty a), b), c) i e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 343) zarządza się, co następuje:

ROZDZIAŁ 1.

Barwienie artykułów żywności, przeznaczonych do obiegu

§ *1.* Zabrania się barwienia:

a) mięsa, ryb wyrobów i konserw mięsnych i rybnych oraz jelit, używanych na powłoki do wyrobów mięsnych;
b) herbaty, kawy i przypraw korzennych;
c) mleka, śmietany, śmietanki;
d) olejów jadalnych;
e) miodu pszczelnego;

„Przepis ustępu poprzedniego nie stosuje się do przetworów z ryb dorszowatych, sporządzonych w postaci plastrów lub filetów. Barwione przetwory z tych ryb, powinny mieć na widocznym miejscu zewnętrznego opakowania wyraźny napis: „Przetwór z ryb dorszowatych, barwiony" oraz nazwisko (firmę) wytwórcy i adres wytwórni. 2)

§ 2. Wino, koniak, winiak, rum, arak miód do picia, piwo, i ocet mogą być barwione tylko karmelem.

§ 3 Artykuły żywności, poza wyszczególnionymi w § 1 i 2, mogą być barwione tylko barwnikami, nieszkodliwymi dla zdrowia. Ilość użytego barwnika nie może przekraczać ilości, ściśle potrzebnej do osiągnięcia właściwego zabarwienia.

§ 4. Zabrania się barwienia artykułów żywności, o ile barwienie to miałoby na celu ukrycie składu, własności (złej jakości, względnie zepsucia) lub wartości odżywczej tych artykułów.

§ 5. Wyroby z ciasta, (makarony, kluski itp.), wyroby cukiernicze, cukry przetwory owocowe i jarzynowe, naturalne tłuszcze jadalne, wódki, likiery i napoje chłodzące, wprowadzane w obieg w oryginalnym opakowaniu firmy, wytwórcy lub hurtowego sprzedawcy, o ile są barwione, muszą być zaopatrzone w etykiety z wyraźnym napisem na niej „barwione".

Przepis ten nie dotyczy detalicznego handlu wyrobami cukierniczymi i cukrami.

Na etykietach, którymi są zaopatrzone wódki i likiery, zamiast wyrazu „barwione" może być umieszczona pierwsza, wyraźnie wypisana litera „B". Obowiązek umieszczania na etykietach wyrazu „barwione" lub lub litery „B" nie dotyczy wódek i likierów barwionych barwnikami wyszczególnionymi w punktach 8 i 11 działu A § 6. 3).

§ *6.* Barwnikami nieszkodliwymi dla zdrowia, a przeznaczonymi do barwienia artykułów żywności, są następujące:

A. naturalne barwniki organiczne.

1) substancje barwiące, pochodzące z jadalnych owoców bądź z jadalnych produktów roślinnych,
2) szafran,
3) orlean (annato),
4) alkanna,
5) koszenila i czerwień koszenilowa (karmin),
6) drzewo sandałowe,
7) orselia i pasta orseliowa,
8) chlorofil,
9) indygo naturalne oraz syntetyczne,
10) sok lukrecji,
11) karmel,
12) drzewo kampeszowe i wyciąg z niego,
13) sumak i wyciąg z niego.

B. Sztuczne barwniki organiczne

1) Żółcień kwaśna = sól sodowa kwasu amidoazobenzenosulfonowego (jaune solide, Säueregelb R, Echtgelb R, G, S, Neugelb L);

2) Chryzoidyna = chlorowodorek dwuamido azobenzenu (chrysoidynę G, R, I, Y);

3) Auramina O = chlorowodorek amidoczterometylo — para — amido — dwufenylometanu, pyoctaninum aureum);

4) Sudan I = benzeno — azo — B — naftol (orange G, orange föttlöslich, jaune foncé, soluble dans les graisses, sudan I tłuszczowy);

5) Sudan G = anilino — azo — rezorcyna (chrysoine insoluble, fettorange);

6) Barwniki tłuszczowe typu dwu-metylo-anilino-azo-benzenu;

7) Tropeolina 000 Nr 1 = sól sodowa kwasu R — naftolo-azo-benzeno-sulfonowego (orange I, S, R, extra, orange de naphtol);

8) Tartracyna = sól sodowa kwasu 1-psulfoksylfenyl -3- karboksyl-4-psulfoksyl-fenyl-hydrazono-5-pyrazolonowego (jaune tartrique, tartrizane O, hydrazingelb O);

9) Oranż L = sól sodowa kwasu praraksyleno - azo-2-naftolo-6-sulfonowego (ponceau G, brillantorange R, scharlach R, xylidin-orange, orange N, xylidinscharlach);

10) Fuksyna = chlorowodorek rozaniliny (rouge d'aniline, rosine, rubine, brilantfuchsin, magenta);

1) Fuksyna kwaśna = kwaśna sól sodowa lub wapniowa kwasu rozalinilino-dwusulfonowego (säurefuchsin, fuchsin S, rubin S, acid magnenta);

12) Rocealina = sól sodowa kwasu azo - B - nafftylo-B-naftyl amino-sulfonowego (rau-racienne, rouge I, rubidine, cérasine, orcelline Nr. 4, echtrot A, O, brillantrot, cardinal red.);

13) Czerwienie „bordo" i „ponso" = produkty kondensacji kwasu B -naftolo-dwusulfonowego z dwuazonowemi związkami ksylolu i innych wyższych pochodnych benzenu (bordeaux B, L, G, R, extra, echtrot B, cérasine, rogue B, ponceau R, 2R G, J, GR, brillant-ponceau G, xylidinscharlach, scarlet 2R, scharlachrot 4R extra, Victoriascharlach 4R extra, ponceau 6R);

14) Kocceina nowa = kwas 1, 4-naftylami-nosulfono-azo2, 6, 8 = naftolodwusulfonowy (rouge cochenille, neucoccin, cochenillerot A, croceinscharlach 4B, X ponceau 4R);

15) Ponso 3 R = sól sodowa kwasu pseudo-kumolo-azo-2-naftolo-3, 6-dwusulfonowego (ponceau 3 R, rouge de cumidine, cumidinscharlach);

16) Amarant = sól sodowa kwasu — naftiono-azo-2-naftolo-3, 6-dwusulfonowego (azorubine, oenathinine, echtrot D, EB, NS, azosäurerubin, bordeaux DH, S,

naphtolrot O, victoria-rubinź wollrot extra, acid crimson);

17) Erytrozyna = sól sodowa lub potasowa czterojodofluoresceiny (pyrosine, iodéosine);

Eozyna wodna = sól sodowa lub potasowa czterobromofluoresceiny

19) Eozyna alkoholowa = sól potasowa eteru etylowego czterobromofluoresceiny (eosine S, BB, spriteosin, rose JB'a lolcool, primerose, primerose á l'alcool);

20) Floksyna P = sól sodowa lub potasowa czterobromo-dwuchlorofluoresceiny (phloxine, értyhrosine BB, new pink);

21) Błękit anilinowy = chlorowodorek, siarczan lub octan trójfenylorozaniliny względnie trójfenylo-para-rozaniliny (bleu lumière, bleu de gentiane, gentianablau 6B, spritblau, spritblau S. F. C. opalblau, lichtblau);

22) Błękit czysty wodny = sól sodowa, amonowa lub wapniowa dwuoksy — antrachinono-chinolinowa (wasserblau, bleu de chine, bleu marine);

23) Błękit alizarynowy = dwuoksy-antrachinono-chinolina (alizarinblau A, F, R, AB, GW, RR, DNW);

24) Indygotyna i karmin indygowy = sól sodowa kwasu indygodwu-sulfonowego;

25) Indulina = pochodna sulfonowa błękitu — azo-dwufenylowego i jej sole sodowe (bleu solide R, 3R, bleu de Bengale, echtblau B, 6B, R, 3R, solidblau RR, et B, blau OB wasserlöslich, nigrosin wasserlöslich);

26) Fiolet metylowy B i 2B = chlorowodorek pięciometylo i sześciometylo — pararozaniliny (méthyl-violett V3, violet de Paris, pariserviolett, violet 3B extra);

27) Zieleń światłoodporna SF żółtawa = sól sodowa kwasu dwuetylo-dwubenzylo-dwuamido-trifenylo-korbinolo-trójsulfonowego (lichtgrün SF gelblich, vert acide JJ, säuregrün d, grünlösung);

28) Zieleń malachitowa = chlorowodorek czterometylo-dwu-paraamido-trójfenylo-karbinolu (vert solide B extra, LB extra, neugrün, vicctoriagrün, diamantgrün, echtgrün, bezalgrun).

Powyższy wykaz barwników będzie uzupełniany nowymi, nieszkodliwymi dla zdrowia, barwnikami w drodze rozporządzenia Ministra *Spraw Wewnętrznych* 4) w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

C. *Barwniki nieorganiczne (farby)*

O ile nie zawierają: arsenu, antymonu, baru, kadmu, chromu, rtęci, ołowiu, miedzi, cynku, cyny, uranu i pochodnych cyjanowodoru.

Do barwienia artykułów żywności barwnikami, wyszczególnionymi w punktach B i C, mogą być używane tylko takie barwniki, które zostały wprowadzone w obieg zgodnie z przepisami § 7.

§ 7. Barwniki, przeznaczone do barwienia artykułów żywności, wymienione w punktach B i C § 6, mogą być wprowadzone w obieg nie inaczej, jak po uprzednim zarejestrowaniu ich przez Ministerstwo *Spraw Wewnętrznych*. 5).

Celem uzyskania rejestracji wytwórcy, względnie ich uprawnieni zastępcy, powinni złożyć do Ministerstwa *Spraw Wewnętrznych* 4) za pośrednictwem *Państwowego Zakładu badania żywności i przedmiotów użytku* w Warszawie 6) podanie, dołączając do niego:

1) 2 próby barwnika w ilości wystarczającej do zbadania;

2) 10 egzemplarzy wzorów etykiet i opakowań, w jakich barwnik ma być wprowadzony w obieg i sprzedaży hurtowej i detalicznej; etykieta barwnika powinna zawierać:

a) nazwisko (firmę) wytwórcy lub uprawnionego zastępcy i jego adres,
b) adres wytwórni,
c) nazwę barwnika naukową (chemiczną, botaniczną) i handlową, jeżeli ta ostatnia ma być używana,
d) oznaczenie, że barwnik jest przeznaczony do barwienia artykułów żywności,
e) numer i datę rejestru,

3) deklarację o składzie barwnika,

4) opłatę za badanie.

Barwniki, zarejestrowane przy wprowadzeniu ich w obieg, powinny być zaopatrzone w etykietę, zgodną z przepisami ust. 2 i umieszczoną zarówno na zewnętrznym, jak i na bezpośrednim opakowaniu.

ROZDZIAŁ 2.

Barwienie przedmiotów użytku, przeznaczonych do obiegu.

§ 8. Naczynia, przyrządy, aparaty i przybory, używane przy wyrobie, przechowywaniu, mierzeniu, ważeniu, pakowaniu i spożywaniu artykułów żywności, mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionymi w § 6, a ponadto: a) siarczanem baru oraz lakami barytonowymi, nie zawierającymi węglanu baru i rozpuszczalnych soli barowych, b) tlenkiem chromu, c) cynobrem, d) metalicznymi proszkami miedzi, cynku, cyny, glinu i ich stopów, e) barwnikami, nie zawierającymi arsenu i ołowiu, używanymi do szkliwa naczyń, do glazury i emalii, f) barwnikami, nie zawierającymi arsenu, używanymi do pokostów i lakierów.

Przepisom niniejszego rozporządzenia nie podlegają wyroby szklane, barwione w swej masie.

§ 9. Środki kosmetyczne mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionymi w § 6, zaś środki kosmetyczne do pielęgnowania skóry (mydła, szminki, maści, pudry itp.), ponadto: siaczanem baru, siarczkami kadmu i cynku, tlenkami chromu, cyny i cynku, cynobrem, oraz następującymi sztucznymi barwnikami organicznymi:

1) Żółcien ksylenowa = produkt kondensacji kwasu dwuazo-sulfanilowego z 1-o-m-dwuchloro-p-sulfefonyle -3- metylo -5- pyrazolonem (Jaune Xylène Lumière 2 J, Xylengelb);

2) Rodamina B = chlorowodorek dwuetylo-m-amidoftaleiny (Rhodamine B);

3) Czerwień C = produkt kondensacji dwuazo-2-chloro - 2 - amino - toluolo — 4, sulfolnianu sodowego z naftolem (Rouge pur laque C, Lackrot C);

4) Antozyna B = produkt kondensacji dwuchloro-benzoilo-1-amino-8-naftolo — 4, 6-dwusulfonianu sodowego z dwuazowaną m-chloro-aniliną (Anthosine B);

5) Alizaryna = 1, 2-dwuoksyantrachinon (alizaryne pate);

6) Czerwień litolowa R = sól sodowa kwasu dwuazo - 2 - naftyloamino - naftolo - sulfonowego (Rouge Lithol R pateż Litholechtrot R);

7) Uranina = sól sodowa fluoresceiny 7).

§ 10. Przeznaczone do użytku dla dzieci zabawki, obrazki, farby i wyroby kauczukowe mogą być barwione tylko barwnikami, wyszczególnionymi w § 6, a po-

nadto: a) siarczanem baru oraz lakami barytowymi, nie zawierającymi węglanu baru i rozpuszczalnych soli barowych, b) tlenkiem chromu, c) cynobrem, d) metalicznymi proszkami miedzi, cyny, cynku, glinu i ich stopów, e) siarczkami antymonu i kadmu, f) nierozpuszczalnymi związkami cynku, g) związkami ołowiu i manganu dla barwienia pokostów i farb olejnych, oraz h) barwnikami używanymi do szkliwa naczyń, do glazury i emalii.

§ 11. Zabrania się barwienia:

1) tkanin odzieżowych barwnikami, szkodliwymi dla zdrowia, a w szczególności barwnikami, zawierającymi: arsen, ołów lub ich związki, kwas pikrynowy i koralinę;

2) tkanin, przeznaczonych do użytku domowego (zasłony, portiery, dywany, obicia meblowe itp.) tapet, obić, sztucznych liści, kwiatów, masek, świec oraz innych przedmiotów użytku domowego barwnikami, zawierającymi arsen lub jego związki;

3) świeczek choinkowych — barwnikami, zawierającymi arsen lub jego związki albo związki rtęci (cynober).

§ 12. Zabrania się używania do malowania wnętrz (ściany, sufity, podłogi, okna, drzwi itp.) mieszkaniowych i innych, w których ludzie stale lub czasowo przebywają, farb klejowych lub wodnych, zawierających arsen lub jego związki.

§ 13. Barwniki, zawierające arsen, rtęć, ołów lub ich związki, jako techniczne zanieczyszczenie, mogą być używane w przypadkach, przewidzianych w § 11 i 12, o ile zanieczyszczenie to nie przekracza nieuniknionej normy przy powszechnie i umiejętnie stosowanych metodach produkcji.

ROZDZIAŁ 3.

Postanowienia końcowe.

§ 14. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do artykułów żywności i przedmiotów użytku, sprowadzanych z zagranicy oraz z obszarów, na których rozporządzenie niniejsze nie obowiązuje.

15. Winni naruszenia właściwych przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343) podlegają karom, przewidzianem w rozdziale III tego rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem *województwa śląskiego* 8) w 6 miesięcy po ogłoszeniu, a w stosunku do postanowień § 8 — w 12 miesięcy.

Jednocześnie tracą na tym obszarze moc obowiązującą:

a) ustawa pruska z dnia 5 lipca 1887 r., o stosowaniu barwników, szkodliwych dla zdrowia, do wyrobu artykułów żywności, używek i przedmiotów użytku (Dz. U. RZ. niem. str. 277);

b) austriackie rozporządzenie Ministerstw Spraw Wewnętrznych i Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Sprawideliwości z dnia 17 lipca 1906 r., dotyczące używania barwników szkodliwych zdrowiu materiałów przy wyrobie artykułów żywności (wiktuałów i środków spożywczych), jak i przedmiotów do użytku, tudzież obrotu przyrządzonych w ten sposób artykułów żywności i przedmiotów do użytku (austr. Dz. U. P. Nr 142);

c) art. art. 665 oraz 670 — 676 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zb. pr. ces. ros. T. XIII, wyd. z 1905 r.).

Objaśnienia.

1) ogłoszono w brzmieniu uwzględniającym zmiany wprowadzone:
   a) Rozp. MSW z dnia 20 sierpnia 1930 r., poz. 493/30;
   b) Rozp. Min. Op. Społ. z dnia 11 sierpnia 1936 r., poz. 490/36;
   c) Rozp. M. Op. Sp. z dnia 7 kwietnia 1938 r., poz. 239/38;
2) według Rozp. Min. Op. Społ. z dnia 7 kwietnia 1938 r., poz. 239/38;
3) według Rozp. MSW z dnia 20 sierpnia 1930 r., poz. 493/30;
4) obecnie Ministra Zdrowia;
5) obecnie Ministerstwo Zdrowia;
6) Państwowe Zakłady badania żywności i przedmiotów użytku zostały złączone z Państw. Zakładem Higieny p. Rozp. Prezyd. z dnia 10. 6. 1927 r. o Państw. Zakładzie Higieny — jednolity tekst poz. 336/36 r.
7) według Rozp. M. O. Sp. z dnia 11 sierpnia 1936 r. poz. 490/36.
8) Ustawa Konstytucyjna z dnia 15 lipca 1920 r., zawierająca statut organizacyjny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 497 z 1920 r.) wraz z jej późniejszymi zmianami została uchylona Ustawą Konstytucyjną z dnia 6 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 92 z 1945 r.).

— o —

Poz. 91.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 24 maja 1934 r.

o barwieniu lodu sztucznego.

(Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 491 z 1934 r.).

Na podstawie art. 8 pkt. c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 493) i art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej" (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597) 1) zarządzam, co następuje:

§ 1. Lód sztuczny, wprowadzany do sprzedaży i innego obiegu w celach spożycia, chłodzenia i konserwowania artykułów żywności oraz stosowany do tych celów we wszelkich zakładach wyrobu, uzyskiwania, przetwarzania, przechowywania, spożywania i sprzedaży artykułów żywności, musi być barwiony.

Lód naturalny nie może być barwiony.

§ 2. Przez nazwę „lód sztuczny" rozumie się lód, wytwarzany przez sztuczne oziębianie wody, nie pochodzącej z naturalnych zbiorników (stawy, jeziora, rzeki, morza itp.), a odpowiadającej przepisom rozporządzenia Ministrów: Opieki Społecznej i Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r. o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 562).

Przez nazwę „lód naturalny" rozumie się lód, powstały z wody w zbiornikach naturalnych (stawy, jeziora, rzeki, morza itp.).

§ 3. Do barwienia lodu sztucznego można używać jedynie barwników: „Eozyna wodna" lub „Kocceina nowa", dozwolonych do barwienia artykułów żywności w myśl § 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. o barwieniu artykułów żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 45). 2).

Ilość barwnika, stosowanego do barwienia lodu sztucznego, nie może przekraczać 1 grama barwnika stupracentowego na 250 litrów wody (1 : 250.000) i nie może być mniejsza od 1 grama barwnika stuprocentowego na 350 litrów wody (1 : 350.000).

§ 4. Winni naruszenia przepisów rozporządzenia niniejszego podlegają karom, przewidzianym w rozdziale III rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R .P. Nr 36, poz. 343).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po ogłoszeniu.

Objaśnienia.

1) Utworzone ust. z dnia 31 grudnia 1944 r. — Ministerstwo Pracy, Opieki Społecznej i Zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 99 z 1944 r.) zostało podzielone dekr. z dnia 11 kwietnia 1945 r. na Ministerstwo Pracy i OpiekiSpołecznej oraz Ministerstwo Zdrowia.

2) Powołane rozp. zmienione zostało:
rozp. MSW z dnia 20 sierpnia 1930 r. — poz. 493/30;
rozp. Min. Op. Sp. z dnia 11 sierpnia 1936 r. poz. 490/36;
rozp. Min. Op. Sp. z dnia 7 kwietnia 1938 r. poz. 239/38.

— o —

Poz. 92.

ZARZĄDZENIE
Ministra Ziem Odzyskanych
z dnia 30 lipca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie przekazania oddziałów miejscowego przemysłu spożywczego i oddziałów handlu w wydziałach aprowizacji i handlu urzędów wojewódzkich oraz grup spraw miejscowego przemysłu spożywczego i handlu w starostwach na obszarze województw' wrocławskiego, szczecińskiego, olsztyńskiego i ekspozytury urzędu wojewódzkiego poznańskiego w Gorzowie Wlkp. — Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

W związku z przekazaniem Ministerstwu Przemysłu i Handlu zadań administracji państwowej na odcinku miejscowego przemysłu spożywczego i handlu — zgodnie z dekretem z dnia 27 marca 1947 r. o zmianach organizacji i zakresie działania naczelnych władz administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 130) — zarządza się co następuje:

§ 1

Oddziały miejscowego przemysłu spożywczego i odziały handlu, wydziałów aprowizacji i handlu referatów aprowizacji i handlu w starostwach, tudzież grupy spraw dotyczące obrotu ziemiopłodami i produktami zwierzęcymi w tych odziałach i referatach na obszarze województw: wrocławskiego, szczecińskiego, olsztyńskiego i ekspozytury urzędu wojewódzkiego poznańskiego w Gorzowie Wlkp., przekazuje się, w dotychczasowej formie organizacyjnej, wydziałom przemysłowym w urzędach wojewódzkich oraz referatom przemysłowym w starostwach na obszarze tychże województw.

§ 2

Przekazanie akt winno nastapić protokólarnie, przyczym protokóły zdawczo-odbiorcze winny obejmować wykaz spraw niezaławionych, ułożonych przedmiotowo i chronologicznie. Protokóły zdawczo-odbiorcze w urzędach wojewódzkich winny być podpisane przez naczelnika wydziału aprowizacji i handlu oraz naczelnika wydziału przemysłowego; w starostwach — przez kierownika referatu aprowizacji i handlu i przez kierownika referatu przemysłowego.

Protokóły zdawczo-odbiorcze odziałów miejscowego przemysłu spożywczego i odziałów handlu wydziałów aprowizacji i handlu w urzędach wojewódzkich winny być nadesłane w 3 egzemplarzach do Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 3

Wydziały przemysłowe urzędów wojewódzkich wprowadzą w życie organizację, przewidzianą okólnikiem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 czerwca 1947 r. Nr 18 oraz przejmą sprawy, o jakich mowa w § 2, w trybie określoym pismem okólnym tegoż Ministra L. dz. N-Og-IB-2203, załączonym do powyższego okólnika.

§ 4

Pracownicy, dotychczs zatrudnieni w oddziałach miejscowego przemysłu spożywczego oraz odziałach handlu urzędów wojewódzkich: wrocławskiego, szczecińskiego, olsztyńskiego oraz ekspozytury urzędu wojewódzkiego poznańskiego w Gorzowie Wlkp. przechodzą do wydziałów przemysłu i handlu tychże urzędów wojewódzkich.

Pracownicy, załatwiający sprawy miejscowego przemysłu spożywczego w powiatowych referatach aprowizacji i handlu na obszarze województw: wrocławskiego, szczecińskiego, olsztyńskiego i ekspozytury urzędu wojewódzkiego poznańskiego w Gorzowie Wlkp. — przechodzą do referatów przemysłowo-handlowych w tychże starostwach.

Przejęcie przez wydziały, względnie referaty przemysłu i handlu, pracowników, winno nastąpić przez sporządzenie wykazów pracowników zatrudnionych w przekazywanych jednostkach. Wykazy te winny być załączone do protokółów zdawczo - odbiorczych.

Do czasu uregulowania spraw budżetowych pracownicy ci pozostają na budżecie Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 5

W zakresie akcji likwidacji należności, przypadającej Skarbowi Państwa od prywatnych przedsiębiorstw handlowych za przejęte urządzenia sklepowe i towary poniemieckie, do czasu jej zakończenia, personel bezpośrednio zatrudniaony w tej akcji, a przekazany Ministerstwu Przemysłu i Handlu, wy-

konuje zarządzenia i instrukcje, wydane w tej mierze przez Ministerstwo Ziem Odzyskanych.

Minister Ziem Odzyskanych
za (—) W. Czajkowski

Minister Aprowizacji
(—) W. Lechowicz

Minister Przemysłu i Handlu
w z. (—) E. Szyr

— o —

Poz. 93.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 28 sierpnia 1947 r. sprawie utworzenia gromady Knyki w gminie Barwice, powiatu szczecineckiego.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr 35 poz. 294) i na podstawie uchwały Wydziału Wojewódzkiego z 19. VIII. 1947, zarządzam wyłączenie z gromady Stary Chwalim, gmina Barwice, powiatu szczecineckiego, kolonii **Knyki** i utworzenie z niej samodzielnej gromady, przynależnej administracyjnie do gminy Barwice, powiatu szczecineckiego.

Wojewoda Szczeciński
(—) Leonard Borkowicz

— o —

Poz. 94.

ROZPORZĄDZENIE

Wojewody Szczecińskiego z dnia 16 sierpnia 1947 r.
L. dz. AP.og. 5085/47
w sprawie zwalczania oraz tępienia gryzoniów polnych.

Na podstawie § 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 maja 1939 r. (Dz.U.R.P. Nr 47 poz. 303) o tępieniu gryzoniów polnych, oraz na podstawie §§ 8, 10, 13 Rozp. Prezydenta R. P. z dnia 19 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 108 poz. 922) o zwalczaniu chorób roślin oraz tępieniu chwastów i szkodników roślin, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 16 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 21 poz. 131) o zmianie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów oraz szkodników roślin, tudzież w uwzględnieniu wniosku Wojewódzkiego Zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej, Stacji Ochrony Roślin zarządzam:

§ 1

Użytkownicy gruntów uprawnych w granicach wiejskich i miejskich na obszarze całego Województwa Szczecińskiego są obowiązani do zwalczania oraz tępienia gryzoniów polnych - szkodników (myszy i szczury).

§ 2

W celu tępienia gryzoniów polnych-szkodników stosuje się następujące środki:

1. zakładanie artykułów żywnościowych (zboże, mięso, ryby) zatrutych arszenikiem sody, fosforkiem-cynku, pastą „zelio“ oraz gazowanie świecami dymnymi „arviko“,

2. usunięcie z pól starych stert słomy, zaoranie wszelkich ugorów, oczyszczenie rowów przydrożnych, spalenie chwastów,

3. wykopanie wokół stert, stodół i spichrzy rowów 30 cm szerokich, 40 cm głębokich, o ścianach prostopadłych,

4. ochrona zwierząt i ptaków, tępiących myszy, jak: kot domowy, łasica, łasica-gronostaj, lis, tchórz, sowy (puszczyk płomykawka błotna) sokół-postołka, myszołów, wrony i kawki,

5. usunięcie wszelkich nieczystości i odpadków w zabudowaniach wiejskich i miejskch,

6. jak najszybsze usuwanie zbóż z pól i podorywanie ściernisk, by myszy nie mogły zrobić zapasów na zimę,

7. wybijanie myszy za pługiem podczas podorywki i orki przy pomocy mioteł z prętów, oraz używanie psów na długiej smyczy dla tępienia.

§ 3

Nadzór nad tępieniem gryzoniów sprawują starostowie powiatowi, którzy w porozumieniu ze Stacją Ochrony Roślin przy Wojewódzkim Zarządzie Samopomocy Chłopskiej w Szczecinie wyznaczają terminy: zakupu trujących środków, rozdziału trutek, oraz uzgodnią z sąsiednimi powiatami termin wyłożenia trutek.

§ 4

Współdziałają ze starostami: Stacjja Ochrony Roślin przy Wojew. Zarządzie Związku Samopomocy Chłopskiej, Powiatowe i Gminne Komitety Ochrony Roślin wyznaczą według potrzeby odpowiednią ilość gminne i zarządy Związku Samopomocy Chopskiej.

§ 5

W celu sprawowania nadzoru nad wykonaniem niniejszego rozporządzenia starostowie powiatowi w porozumieniu z Powiatowym Komitetem Ochrony Roślin wyznaczą według potrzeby odpowiednią ilość delegatów i zaopatrzą ich w legitymacje, uprawniające do wstępu na grunta.

§ 6

Tępienie gryzoniów, jak również nadzór nad ich tępieniem na gruntach państwowych, pozostających pod nadzorem organów państwowych — należy do tych organów.

§ 7

Przepisy niniejszego rozporządzenia obowiązują do dnia 1 lipca 1948 r.

§ 8

Winni naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia podlegają karze aresztu do 3-ch miesięcy lub grzywny do 30.000 zł.

§ 9

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dn. ogoszenia.

Wojewoda
(—) Leonard Borkowicz

— o —

Poz. 95.

Szczecin, dnia 23 serpnia 1947 r.

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw w Szczecinie

Na zasadzie § 34 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwetnia 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17 poz. 114) zarządzam ogłoszenie wykazu przedsiębiorstw, co do których zgłoszone zostały zarzuty w trybie § 28 cyt. rozporządzenia, iż przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa stosownie do postanowień ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 17). Równocześnie nadmieniam, iż posiedzenie Wojewódzkiej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsięborstw odbędzie się w lokalu Komisji — gmach Zarządu Miejskiego w Szczecinie, Plac Niezłomnych, prawa strona, III p. pokój 97), na które wzywam wszystkie osoby zainteresowane z zaznaczeniem, iż niestawiennictwo nie wstrzymuje postępowania.

Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji do Spraw Upaństwowienia Przedsiębiorstw
(—) dr Aleksander Ostrowski

— o —

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komisji z dnia 23. VIII. 1947 r.

Wykaz Nr 3

L. p.	NAZWA I SIEDZIBA PRZEDSIĘBIORSTWA	Przedmiot	Właściciele	Termin posiedzenia
1	Liemonadenfabrik Stettin, Burscherstr. 9 Szczecin, ul. Władysława Łokietka 9	Wytwórnia lemoniady „Zdrowie"		Dnia 10. października 1947 o godz. 10-tej
2	Martin Franz Chociwol, pow. Stargard	Tartak	Martin Franz	Dnia 10. października 1947 o godz. 10-tej
	Martin Albert Chociwol, pow. Stargard	Tartak	Martin Albert	
3	Oellager-Gesellschaft mbH Szczecin, Am Steinbruchhafen 5	Sklady olejów.		Dnia 11. października 1947 o godz. 10-tej
4	Ruwag A. G. Fleisch u. Konserwenfabrik Rügenwalde Derłów, ul. Żeromskiego 25	Fabryka konserw mięsnych	Ruwag A. G.	Dnia 11 października 1947 o godz. 10-tej
5	Neudammer Hutfabrik A. G. Dębno	Fabryka kapeluszy		Dnia 11 października 1947 o godz. 10-tej
6	Hugo Stimes G. m. b. H. Berlin Szczecin, w porcie Szczecin, ul. Bol. Krzywoustego nr. 30 Szczecin, Plac Mariacki 5	Skład naftowy Stacja benzynowa Stacja benzynowa		Dnia 11 października 1947 o godz. 10-tej
7	Feldmühle Papier u. Zellstoffwerke Aktiengeselschaft Szczecin, Königstr. 6. Kratzwig	Elektrownia		Dnia 11 października 1947 o godz. 10-tej

Poz. 96.

Bytów, dnia 13 siezpnia 1947 r.

Starosta Powiatowy Bytowski
L. dz. Przem. U. 10/1/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie bytowskim

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 17 czerwca 1947 r. L. dz. Przem. A . Ik 1009 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Bytowie z dnia 4 sierpnia 1947 r. Nr 64/190 ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w mieście i powiecie bytowskim oraz zarządzam co następuje:

Opłaty są następujące:

1. Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kandygnacji . . . zł 15,—

2. Za każdą dalszą . . . . 2,—
3. W domach małych do 4 przewodów . . 40,—
4. Od przewodu kominowego przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych, budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu . . . . 40,—
5. W tychże (pkt. 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość . . . . . . 50,—
6. Za czyszczenie komina przeładowego 100 proc. więcej przyczym przy obliczaniu kondygnacji wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje
7. Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50 proc. więcej.
8. Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. 10. do 30. 4. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę . . . . 55,—
9. Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 kl. przy dojściu pieszo 3 zł za km.
10. Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych, obowiązują stawki jak w pkt. 6.
11. Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. przez użytkownika; asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik. 300,—
12. Za czyszczenie kanału (slaga) o Ø21×21 za metr . . . . 40,—
13. Za czyszczenie nasady kominowej . . 10,—
14. Za czyszczenie pieca kuchennego . . . 100,—
15. Za czyszczenie pieca pokojowego . . . 200,—
16. Za czyszczenie pieca z pkt. 4 . . . . . 200,—
17. Za czyszczenie kotła (pięc centralny) . 200,—
18. Za czyszczenie pieca łazienkowego . . 100,—
19. Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy . . . 300,—
20. Za robotę wykonaną przed godz. 8-mą i po godz. 16-tej dolicza się 50 proc.
21. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno-prawnej, płatna na podstawie rachunku wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego w/g obowiązującej taryfy.
22. Należności, za czynności kominiarskie, nieprzewidziane niniejszą taryfą (tj. np. doraźna reperacja kominów, pieców itp.), określa obustronna umowa.
23. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8-mą rano do 12-tej i od 13,30 do 17,50.
24. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonane w określonych poniżej czasokresach:

a) przewody kominowe od pieców kuchennych i pokojowych czyścić naz na miesiąc,

b) przewody kominowe od palenisk wyszczególnione w pkt. 4 należy czyścić co dwa tygodnie,

c) kominy od kotłów centralnego ogrzewania należy czyścić co dwa tygodnie,

d) kominy wolnostojące w zakładach przemysłowych i fabrycznych należy czyścić raz na miesiąc,

e) poziome przewody dymowe (slagi) należy czyścić w czasie każdorazowego czyszczenia kominów, z którymi dane przewody są połączone.

25. Kontroli wycieru dokonywuje komisja składająca się z Komendanta Powiatowej Straży Pożarnej, z przedstawiciela władzy miejskiej, wzgl. gminnej oraz Milicji Obywatelskiej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) J. Chrzczonowicz

— o —

Poz. 97.

Myślibórz, dnia 30. VII. 1947 r.

Starosta Powiatowy Myśliborski
L. dz. Przem. U 10/11/47

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie myśliborskim

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 6 marca 1947 r. Liczba dziennika A. Ik 405 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Pow. Rady Narodowej w Myśliborzu z dn. 27 czerwca 1947 r. — ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowościach, oraz zarządzam co następuje:

Opłaty są następujące:

zł
1. Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kandygnacji . . . 15,—
2. Za każdą dalszą . . . . 2,—
3. W domach małych do 4 przewodów . . 40,—

4. Od przewodu kominowego przemysłowego, jak w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych, szpitalach, koszarach, stołowniach lub w lokalach publiczno-użytkowych, budynkach do 3 kondygnacji, od przewodu . . . . 40,—

5. W tychże (pkt. 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość . . . . . . 50,—

6. Za czyszczenie komina przeładowego 100 proc. więcej przyczym przy obliczaniu kondygnacji wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje

7. Za oczyszczenie dodatkowych palenisk 50 proc. więcej.

8. Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. 10. do 30. 4. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę . . . . 55,—

9. Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego podwyższa się stawkę o cenę biletu 3 kl. przy dojściu pieszo 3 zł za km.

10. Za zbadanie przewodów dymnych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych, obowiązują stawki jak w pkt. 6.

11. Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalenia sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. przez użytkownika asysta straży pożarnej jest pożądana, przyczym koszta winien ponieść użytkownik. 300,—

12. Za czyszczenie kanału (slaga) o Ø21×21 za metr . . . . 40,—

13. Za czyszczenie nasady kominowej . . 10,—

14. Za czyszczenie pieca kuchennego . . . 100,—

15. Za czyszczenie pieca pokojowego . . . 200,—

16. Za czyszczenie pieca z pkt. 4 . . . . . 200,—

17. Za czyszczenie kotła (piec centralny) . 200,—

18. Za czyszczenie pieca łazienkowego . . 100,—

19. Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy . . . 300,—

20. Za robotę wykonaną przed godz. 8-mą i po godz. 16-tej dolicza się 50 proc.

21. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno-prawnej, płatna na podstawie rachunku wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego w/g obowiązującej urzędowej taryfy.

22. Należności, za czynności kominiarskie, nieprzeprzewidziane niniejszą taryfą (tj. np. doraźna reperacja kominów, pieców itp.), określa obustronna umowa.

23. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godz. 8-mą rano do 12-tej i od 13,30 do 17,50.

24. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymowych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonywane w określonych przepisami czasokresach.

Równocześnie wyjaśniam, że wycier przewodów kominowych w gminach wiejskich przeprowadza się sposobem ręcznym za pomocą szczotki wycierowej, oraz przy czyszczeniu kominów przemysłowych — sposobem mechanicznym.

Wycieru kominów dokonuje sę raz w miesiącu, a kominów przemysłowych dwa razy w miesiącu. Roboty kominiarskie dokonywuje się normalnie między godz. 8-mą rano do 12-tej i od godz. 13,30 do 17,50.

Kontrolę wycieru kominów przeprowadza mistrz kominiarski w asyście członka straży pożarnej, oraz przedstawiciela władzy budowlanej.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy

(—) St. Orzechowski

— o —

Poz. 98.

Gryfice, dnia 14. VIII. 1947 r.

Starosta Powiatowy Gryficki
Znak Przem. M. 24/30/25

ZARZĄDZENIE

w sprawie ustalenia maksymalnej taryfy kominiarskiej i sposobu wycieru kominów w powiecie gryfickim

Na zasadzie art. 43 i 131 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu noweli z dnia 8 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 463) i zarządzenia Wojewody Szczecińskiego z dnia 16 czerwca 1947 r. L. dz. Przem. A. Ik 1011 w sprawie podziału powiatu na okręgi kominiarskie oraz na podstawie opinii Izby Rzemieślniczej w Szczecinie z dnia 8 lipca 1947 r. i na wniosek Powiatowej Rady Narodowej w Gryficach z dnia 13. VIII. 1947 r. L. dz. 314/47 ustanawiam następującą maksymalną taryfę za czyszczenie kominów w poszczególnych miejscowociach oraz zarządzam co następuje:

1. Za czyszczenie przewodu kominowego lub pokojowego do 1 kandygnacji . . . zł 15,—

2. Za każdą dalszą kondygnację . . . . 2,—

3. W domach małych do 4 przewodów . . 40,—

4. Od przewodu kominowego jak: w piekarniach, masarniach, kuchniach zbiorowych szpitalach, koszarach, stołowniach, lub lokalach publiczno-użytkownych, budynkach do 3-ch kondygnacji, od przewodu 40,—

5. W tychże (pkt. 4) ponad 3 kondygnacje bez względu na odległość . . . . . 50,—

6. Za czyszczenie komina przeładowego 100 procent więcej, jak za czyszczenie przewodu kominowego zwykłego, przyczym przy obliczaniu kondygnacji wlicza się piwnice i strychy jako kondygnacje

7. Za czyszczenie w okresie zimowym t. j. od 1. X. — 30. IV. przewodów centralnego ogrzewania bez względu na wysokość domu za sztukę . . . . 55,—

8. Za czyszczenie kominów poza miejscem zamieszkania mistrza kominiarskiego, ustala się następującą dopłatę za czynności kominiarskie:

Dla okręgu I-go

a) gminy: Saldno, Mrzeżyno . . . . . 48,—

b) Karnice, Golancz Pomorska . . . . 90,—

Dla okręgu II-go

a) gminy: Brojce i Golancz Pomorska . 70,—

b) Trzygłów i Gorzyce . . . . 36,—

Dla Okręgu III-go

gminy: Karnice . . . . 70,—

b) Przybiernówko, Gorzyca i Trzygłów 36,—

UWAGA:

Wymienione dopłaty należy równomiernie podzielić na ilość domów obsłużonych przez kominiarza w danej miejscowości.

9. Za zbadanie przewodów dymowych wentylacyjnych lub gazowych nowowybudowanych wzgl. przebudowanych obowiązują stawki jak w pkt. 6-tym.

10. Za wypalenie sadzy, przyczym materiał do wypalania sadzy ma być dostarczony przez administratorów na koszt użytkownika przewodu wzgl. przez użytkownika na jego żądanie . . . . 300,—

11. Za czyszczenie kanału (slagu) o Ø21×21 na mtr . . . . 40,—

12. Za czyszczenie nasady kominowej . . 10,—

13. Za czyszczenie pieca kuchennego . . 100,—

14. Za czyszczenie pieca pokojowego . . . 200,—

15. Za czyszczenie pieca z pkt. 4-go . . . 200,—

16. Za czyszczenie kotła (piec centralny) . 200,—

17. Za czyszczenie pieca łazienkowego . . . 100,—

18. Za przegruzowanie przewodu z przyczyn wojennych lub nowej budowy . . . . 300,—

19. Za robotę wykonaną przed godziną 8-mą i po godz. 18-tej (na żądanie użytkownika) dolicza się 50 proc.

20. Należność za czynności kominiarskie nieprzewidziane niniejszą taryfą (jak np. doraźna reperacja kominow, pieców itd.) określa obustronna umowa.

UWAGA:

Roboty wymienione w punktach 13—17 wykonuje się na żądanie użytkownika.

Równocześnie wyjaśniam, że:

1. Czyszczenie wszystkich kominów i przewodów dymnych od wszelkich palenisk jest przymusowe i musi być wykonane w określonych przepisami czasokresach (co miesiąc).
2. Roboty kominiarskie wykonywane są normalnie między godznami 8-mą a 11-tą i 14-tą a 18.
3. Należność za czyszczenie kominów jest obciążeniem natury publiczno-prawnej, płatną na podstawie rachunku, wystawionego przez okręgowego mistrza kominiarskiego według obowiązującej urzędowej taryfy.
4. Czyszczenie dymnego przewodu kominowego rozumie się łącznie z wybraniem, wyniesieniem i wysypaniem sadzy.
5. Okręgowy mistrz kominiarski obowiązany jest do kontroli wycieru kominów w swoim okręgu.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 września 1947 r.

Starosta Powiatowy
(—) M. Surawski

Dział nieurzędowy

Zaginęła karta ewidencyjna samochodu osobowego „Opel-Adam“ nr rej. 83694 nr silnika 24490 nr podwozia 97-24447 własność: Państwowa Centrala Handlowa O. W. Szczecin.

Unieważniamy zagubione karty rejestracyjne na samochody Ford C. 80522, Nr podwozia 205258, Nr silnika 4g 52236 i DMW A. 82608 typ Am - 4, Nr silnika 36734, Nr podwozia 699490 oraz prawo jazdy wydane przez CUS w Rzeszowie na nazwisko Trębacza Zygmunta zam. w Szczecinie, Al. Wojska Polskiego 178 tudzież kartę rozpoznnawczą wydaną przez Starostwo w Rzeszowie, kartę zwolnienia z RKU Rzeszów, metrykę urodzenia i dowody służbowe Społemowskie wystawione na tegoż Trębacza Zygmunta. Okręgowy Oddział Mleczarsko-Jajczarski „Społem“ w Szczecinie, Al. Wojska Polskiego 117.

Unieważniamy zgubione zezwolenie Nr 16 na sprzedaż napojów alkoholowych bez prawa wyszynku wydane przez Urząd Akcyz i Monopoli w Wałczu dla Spółdzielni Spożywców „Wilnianka“ w Lubieszu, pow. Wałcz.

Zgubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Stoewer“ Nr 82438, nr silnika 2727 na nazwisko Zygmunt Szymański z Słupska unieważnia się.

Unieważniamy zgubione zezwolenie Nr 16 na sprzedaż napojów alkoholowych bez prawa wyszynku wydane przez Urząd Akcyz i Monopoli w Wałczu dla Spółdzielni Spożywców „Wilnianka“ w Lubieszu. pow. Wałcz.

Zagubiony dowód tożsamości konia Nr 001543 Seria A unieważniam — Baran Stanisław ,Kowalewiczki, poczta Kaszyno powiat Sławno.

Administracja Szczecińskiego Dziennika Wojewódzkiego podaje do wiadomości, że prenumeratę za Dziennik pobiera się w zależności od ceny poszczególnych numerów czasopisma. Stała opłata miesięczna czy też kwartalna nie została ustalona Wszelkie przeto wpływy na prenumeratę uważane są jako zaliczkowe wpłaty.

Należność za Dzienniki oraz ogłoszenia wpłacać należy na terenie Województwa Szczecińskiego w kasach Urzędów Skarbowych na Dział II § 7 dochodów Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

Adres Redakcji: Urząd Wojewódzki w Szczecinie, Wały Chrobrego 4, II piętro — Kierownik Oddziału Organizacyjnego. tel wewn. 185.

Adres Administracji: Urząd Wojewódzki, parter, Wydział Budżetowo-Gospodarczy tel. wewn. 389.

Redakcja i administracja czynne sią w dnie powszednie od 8 do 15-tej.

Ogłoszenia od osób prywatnych przyjmuje Administracja tylko takie,które wynikają ze stosunków do władz państwowych i samorządowych względnie instytucji społecznych i użyteczności publicznej.

Opłata za ogłoszenia urzędów państwowych i samorządowych: cała strona 3000 zł., ½strony 1500 zł. — Cena normalna ogłoszeń: cała strona 5000 zł. ½ strony 3000 zł. — Drobne ogłoszenia w dziale ogłoszeń 10 zł. za wyraz. — Najmniejsze w tym dziale ogłoszenie 100 zł. — Cena niniejszego pojedyńczego numeru 50 zł.

Nr. 1082 Drukarnia Państwowa 1 w Szczecinie X-05060